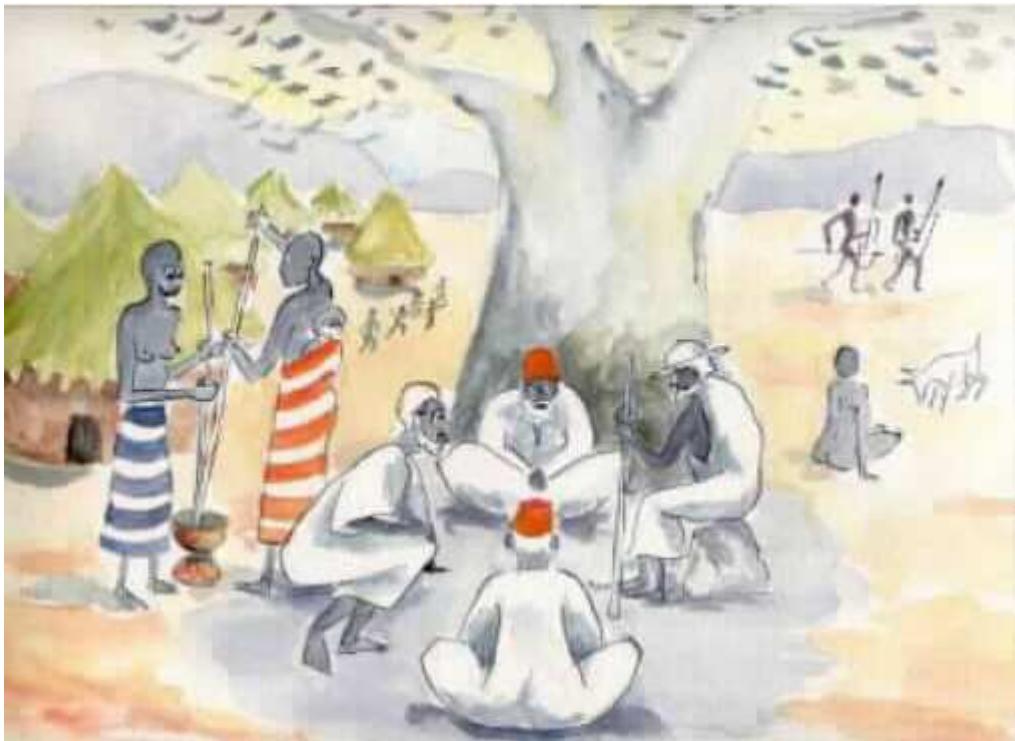

הבאובב הגדול

מאת מילס ופילי

היה כמו כל העצים האחרים, אך גבוה יותר.
הוא היה כה גבוה שהחליט לעלות עד

השמיים ולהתחרות באלהים. אך אז
הכל-יכול התרגז.

"אהא!" קרא "אראה לו שלא ניתן להתחרות
ב'י" ובכעס גדול, ברעם של סערה, תפס את
הבאובב בענפיו, הוציאו מהאדמה ושתל
חזרה עם השורשים למעלה, באוויר.
מאז הגזע של באובב הוא עבה מאוד

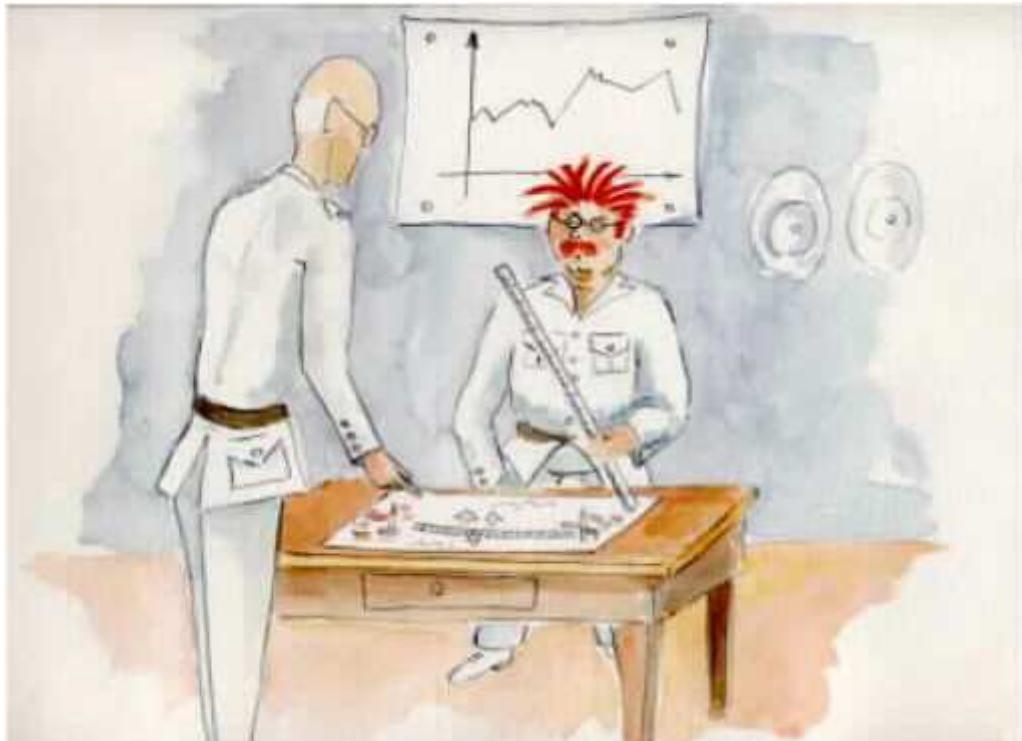
אני, מאמאדו, זקן הcpf,
אספר לכם מעשה בבאובב
הגדול של הcpf דיבוגולה
שلنנו. אין לא נעלם. איר
הצילו אותו.

כעת שערותי לבנות, וורי
מקומט כמו זה של פיל, אבל
בתקופה זו הייתי נער קטן. חיינו בבקשות
מכוסות בעלי דקלים. נשים אספו דוחן, עם
ילדיהם על גביהן. הגברים צדו, דגו ורעו עדרי
כבדים ועדים. הילדים הסתובו בכל מקום,
ערומים וחופשיים. לגודלים יותר, כמו נני, נתנו
לשמר על העדרים.

כאשר התעורר ויכוח, כאשר בעיה כלשהי
התעוררה בכפר, ראש הcpf, מוסה, אסף את
הזרים תחת עץ הבאובב. אחרי ויכוחים
ממושכים השכל גבר על השtotot.

באובב הוא עץ קדוש. האם שמתה לב שהוא
לא דומה לכל עץ אחר? הגזע שלו ענקי
והענפים דקים וערומים כמעט. אתם יודעים
מדוע? ובכן לפני הרבה, הרבה זמן באובב

גוייס לעבודה.
והתילה העבודה הבניה של המסילה.

מאחורי עץ התמרינד, שם ישבתי ושמרתי על העדר, הצתי על המישור. יום אחד רأיתי ענן עשן באופק. המסילה התקרבה לכפר שלנו. שני לבנים רכובים על סוסים התקרבו עד הבאובב. הרזה משניהם ירד ראשון מהסוס, הוריד את כובע הפוך שלו וניגב את מצחו. אדם שני, גדול, בעל שערות אדומות,

והענפים קטנים, אך אלו מכבים אותו, כי הגיע עד לאלהים.

הכפר דיבוגלו חי חיים שקטים קרוב לעץ הבאובב. היה זה בזמן בו האנשים הלבנים שלטו במדינה. ובתקופה זו רכבות מצאו מאוד חן בעיני הלבנים. הם החליטו לבנות מסילת ברזל כדי לחבר בה שתי הערים הגדולות של המדינה. המהנדס הראשי, אדם רזה,

לבוש לבן, לקח מפה גדולה, סרגל ענק, עפרון עבה ושרטט קו ישר בין שתי הערים. " הנה מסלול הרכבת של המדינה" הוא הכריז בഗואה. "צריך לגייס את כל הגברים מהאזור כדי לבנות את המסילה".

האנשים החזקים ביותר של הכפר הובאו לחצר הרכבת, כדי להתחיל עבודה. אפילו אבדול המלומד, שלם אוניברסיטה בבירה,

וגדול!"

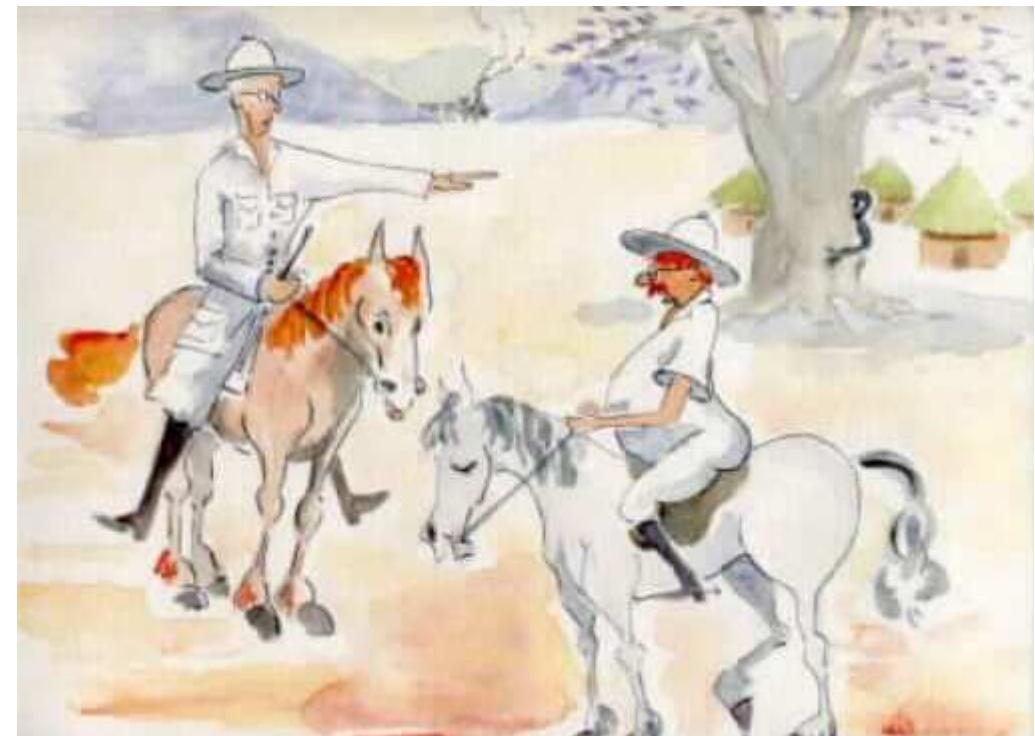
"האם אינך חושב, אדוני המהנדס הראשי,
שחבל לעשות זאת? אולי אפשר להטוט קצת
את הuko? באזור זה הצל מועט מאוד. אנשי
הסבירה לא יהיו מרצוים."

"להטוט את הuko! אל תחשוב על קר! הרכבות
חייבות לנوع ב מהירות. צירתי קו ישר ואני
רוצה שתכבדו את התוכנית באופן מוחלט.
הבנת, וינצנט?"

"כן אדוני המהנדס הראשי."
לא יכולתי לשמע יותר כי כבר רצתי כדי

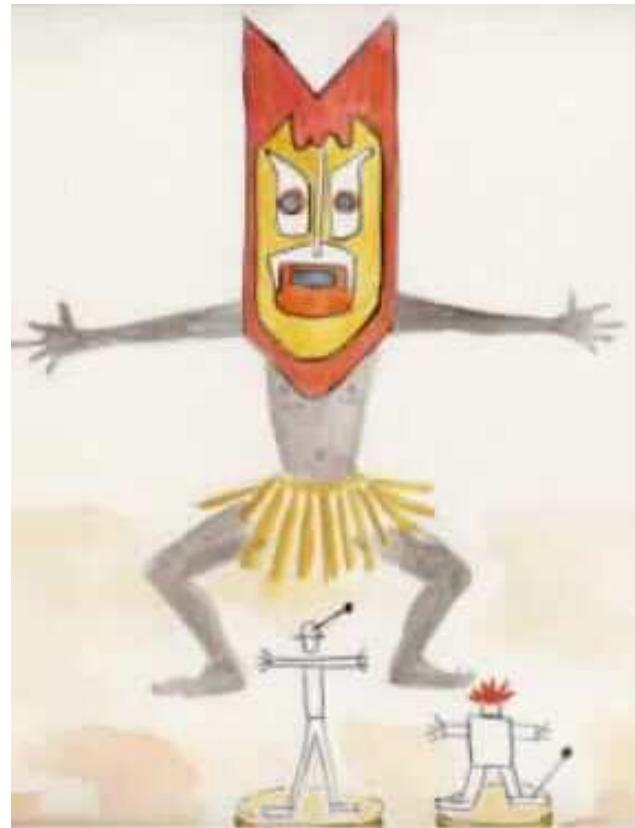

ירד אף הוא. הם התיישבו בצל העץ הגדול.
התקרבתו בשקט והסתתרתי אחרי הגזע
העבה.

"אם הכל יתנהל כמורה, תוך שבוע נגייע
לబאוב הזה" אמר הרזה לבעל השערות
האדומות "עבדתם טוב מאוד, וינצנט, בקצב
זה נגמר את העבודה עד החג. אבל צריך
לכՐות את העץ. זה יעכּב אותנו, כי הוא עבה

להזהיר את
ראש הכפר
מוסה
מהסכנה
האורבת
לבאובב
שלנו.
באוטו הערב
זקני הכפר
התאספו
תחת העץ.
מוסה הלה
להזמין את

עשבים אדומים במקום שערות. הוא תקע
מסמר בראשו של הראשון ומסמר אחר ברגלו
של השני.
כאשר גמר, חזר למוסה ואמר לו "הרותות
עובדות עכשו".
נעביר את הלילה
ונסמור עליהם".
הכפריים חזרו כולם
לעסקיהם שלהם.
למחרת ראש הכפר
מוסה התעורר
מצוקות שלפני
הבקתה שלו.
האיש הלבן בעל
שערות אדומות
היה שם רכב על סוס, מתנשם בכבדות,
ואיתו אבדול המלומד, רכב על סוס ערבִי
קטן.
"קרה משה למהנדס הראשי שם בין
השיכים. הוא יצא בבוקר וסoso חזר לבד. אנו
זקנים לאנשים כדי שייחפשו אותו."

סועים והוביל אותם עד קצה המסילה הרכבת. שם העלו את המהנדס הראשי ואת עוזרו על הקטר והובילו מהר עד עיר הבירה. שמעתי איך האדמוני אמר לאבדול: "אבדול יקיר, אתה יודע שהמסילה חייבת להיות גמורה עד החג ארבע-עשר ביווי. תמשיכו בעבודה. תמשיך במקומי. אני יודע שאתה מסוגל לכך".

"תודה, מר יינצנט" ענה אבדול. תסמרק עלי. כשתחרור נהיה כבר הרבה מעבר לכפר דיבוגולו".
חזרנו לכפר. ידענו שבעזרה אבדול נצל את הבabbo. וכך, בהדריכתו של המלומד שלנו, העבודה נמשכה. הקטר הגדול התקדם, כשהוא פולט סילוני קיטור בראש איום. הוא משך קרון מלא חץ, אדנים ופסי רכבת. האנשים שפכו חץ על התווי המסומן על ידי אבדול, שמו אדנים ברוחב התווי ופסי ברחל

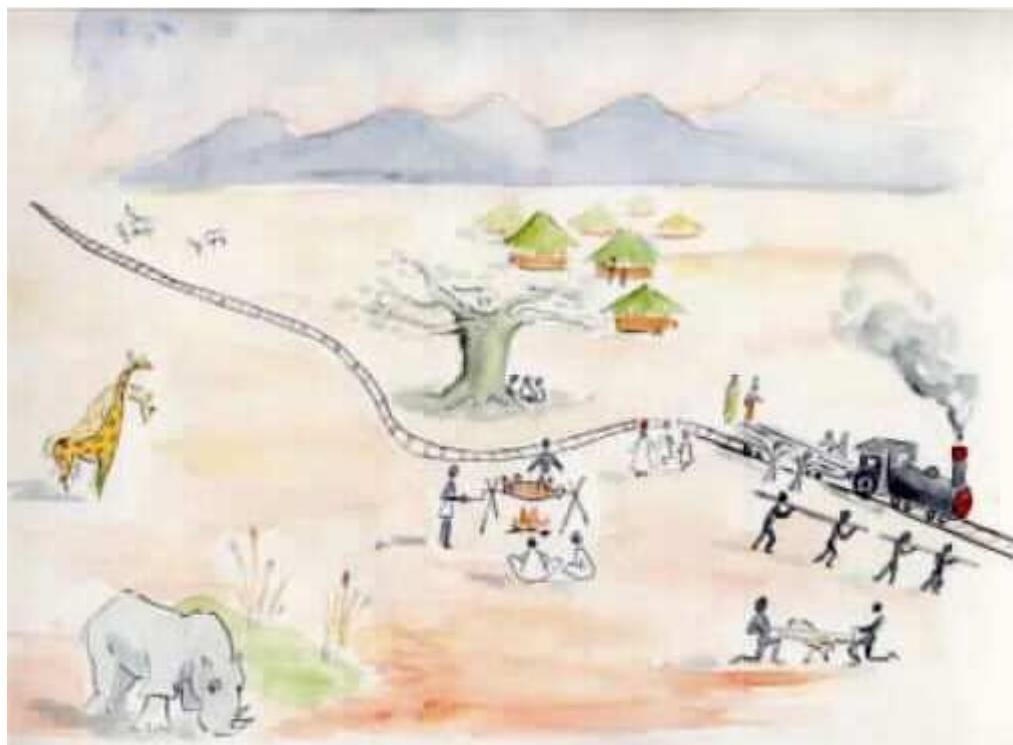
אבדול לקח אותו על סוסו, שאחרים יצאו ברגל. התחליה במאומה, כאילו ציד של פיל. רק בערב מצאנו את המהנדס הראשי, חסר הכרה, תחת עצ גדול. הוא נשם, אבל גופו

קדח והוא רעד כלו. האדמוני התקרב אליו, אך באותו רגע הוא פלט זעקה נוראה. הוא הוריד את נעלו. עוקץ של עקרב חדר דרך העור ופגע בו. הוא התפタル מכאים. מוסה עזר לאבדול לעלות את שני הלבנים על

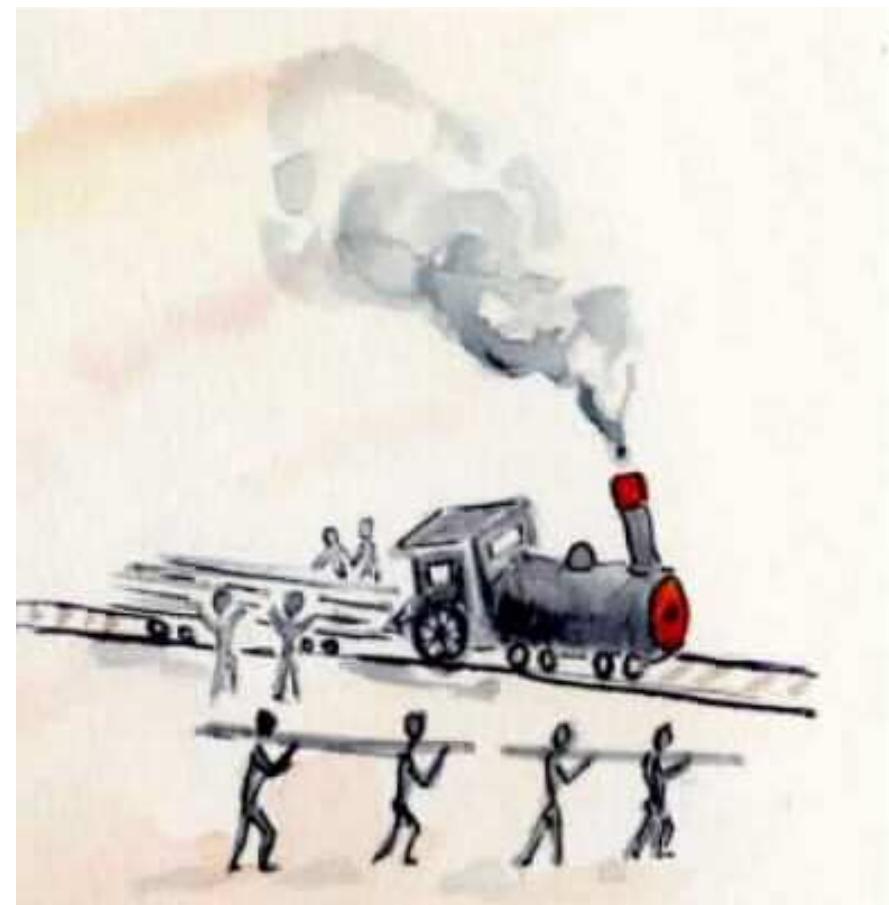
לקו המסלול הקודם.

כל הכפר עודד את הפועלים. נשים הביאו להם דיסה ואורץ לבן. ביום בו המסילה עברה את הכפר, מוסה הורה לשחוט שלושה כבשים ואכלנו ביחד עם עובדי הרכבת. את המהנדס הראשי ואת עוזרו לא ראו הרבה זמן. הם טופלו תחילה בבית החולים בבירה,

ואחר כך נשלחו לצרפת להבראה.
בסוף העבודה הושלמה. שני הלבנים, שחזרו

עליהם. הפסים היו כבדים מאוד. אנשים רבים

היי דרושים כדי לשאת אותם.
אבל כולם עבדו ברצון, כי לאט, לאט ראו
שהמסילה נוטה סביב לבאובב. תחילת היא
פנתה קצת מערבה, ואחרי שעבירה את הכפר
דיוגובלו ואת הבאובב, חזרה שוב למזרח,

הוזמנו לנסיעה הראשונה. אבדול הורה לישרת את הנוסעים במשר היום, ולכן אוכל לספר לכם את סוף הסיפור.
כשהרכבת הגיעה סמוך לכפר דיגובולו, היא

סיטה קצת בגלל הפניה של המסילה. אשת המושל פנתה לבולה וקראה: "יקיר, ראה את הבאובב הנפלאי! איך רעיון גדול, אדוני המהנדס הראשי, להפנות את המסילה סביב העץ".

בינתיים, רכבו לאורך המסילה כדי לבדוק אותה לפני חנוכת המפעל. כשהתקרבו לכפר דיגובולו נעצרו ובדהירה באו לכפר.
המהנדס הראשי שפניו היו חיוורים בדרך כלל, נראה כמו פרי רימון פתוח. "איפה אבדול?"
קרא האיש הלבן. מוסה יצא מהבקתה שלו.
לא, אדוני. אבדול לא חזר מאז שהמסילה עברה את הכפר."

"נדבר על המסילה. אני אמרתי שהיא חייבת לעבור בכאן ישר! אבדול זה, חסר כל הבנה. הוא לא יודע מה זה קו ישר!"
הוא עלה על סוסו, ורכב הלאה, כשהឧוזר האדמוני רוכב אחריו ומשתדל לכבות את חייו.

הגיע יום חנוכת קו הרכבת. המושל ואישתו

"אבל גבירותי" ענה האיש "אנו בחברת הרכבות, ידידים גדולים של הטבע". למשמע זאת הייתי צריך להתפקיד מצחוק עד כי כוס המים שבידי נפלה והתרסקה ברעש על רצפת הקרון. ביום זה סיימתי את עבודתי ברכבות.

זהו הסיפור של הבאבוב. תוכלו לראות שהרכבת עובר ליד הכפר שלנו בבוקר ובערב, אבל הזקנים ממשיכים להתאסף תחת הבאבוב הגדול. וגם אני חייב עכשו ללכט לשם. הגיעה שעת הדיוונים. מאמאו השתקה עכשו.

אבל אם תקשיבו היטב לרוח הדרומית הנושבת, אולי תוכלו לשמוע את שיר של דיגובולו:

"אושר הוא בצל של הבאבוב.
וכדור הארץ הוא כה יפה.
לכן, אנשים קטנים, אל תהססו
לשמור עליו היטב."

